

İLK
Kitap
yayınevi

Benden Geriye Kalanlar

Gülcan Kurtul

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Genel Yayın Yönetmeni: Oğuz Şahin

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Hilal Kılıç

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Mart 2025

ISBN: 978-625-6130-72-2

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BENDEN GERİYE KALANLAR

Gülcan Kurtul

YAZAR HAKKINDA

Gülcan Kurtul, 5 Temmuz 1988 tarihinde Aydın'da doğdu. 2006 yılında üniversite eğitimi için İstanbul'a taşındı. Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünde öğrenim görürken çeşitli edebî eserler yayımlayan Hisar Sanat Kültür Dergisi'nin ortak kuruculuğunu üstlendi ve genel yayın yönetmenliğini yaptı. Küçüklüğünden beri tutkulu bir yazar olan Kurtul, "Benden Geriye Kalanlar" ve "Babama Mektup" adlı eserlerinin yanı sıra yaratıcı yolculuğu boyunca birçok şiir, deneme ve hikâye gibi çeşitli edebî türlerde eserler de kaleme aldı.

TEŐEKKÜRLER

Bu kitabın yazım süreci 2020 yılında başladığında kafamda birçok duygu ve düşünce ile yola çıktım. Ancak bu süreç boyunca karşılaştığım zorluklar ve deneyimler, eserimi şekillendiren en önemli unsurlar oldu. Her geçen gün biraz daha yenilenip gelişen bu eserin ortaya çıkmasında en büyük katkıyı sağlayan arkadaşlarım Çağla Akkol ve Neslihan Yasdiman Ceux'a içten teşekkürlerimi sunuyorum. Onların fikirleri, eleştirileri ve yaratıcılıkları; kitabın şekillenmesi ve olay örgüsünün derinleşmesi konusunda benim için kıymetli birer rehber oldu. Ayrıca bu süreçte bana destek olan tüm arkadaşlarıma ve özellikle de eşime minnettarım. Onların cesaretlendirici sözleri, sabırları ve inançları yaşadığım zorlu anlarda motivasyon kaynağım oldu. Son olarak bu kitabı okuyacak olan herkese teşekkür ediyorum. Umarım bu satırlarda paylaştığım duygular ve zaman zaman gerçeklerle beslenen hikâye, sizlere de bir ilham kaynağı olur.

*Geçmiřiyle yüzleşmesi ne zormuş insanın,
Böyle yakmalı mıydı yüreğimi şimdi?
Ah bir düşse, kırılrsa ayağı zamanın
Gene çaresiz hisseder miydim kendimi?*

BİRİNCİ BÖLÜM

Sabah saat altıydı. Doğanın yeni yeni uyanmaya başladığı tan vaktiydi. Havada hafif ama keskin bir serinlik vardı. Kalın pijamasından içeri sızan soğuk hava onu bir an titretince battaniyesine daha sıkı sarıldı. Hava o kadar temizdi ki yeni oluşmuş çiğın tatlı kokusu geldi burnuna. Uykularından uyanan kuşların, esneyen ağaçların, rüzgârda salınan yaprakların kokusunu bile alabiliyordun. Rüzgârın o tatlı nağmesi doldu kulaklarına. Gözlerini kapatıp bu sesi dinledi sadece bir süre. Mest oldu.

Bir eliyle elindeki defteri, bir eliyle üstündeki battaniyeyi tutarak balkondaki koltukta oturuyordu Ayla. Alacakaranlık olduğu için ufuktaki kırmızı çizgiden başka bir şey gözükmüyordu. Çizgi yavaş yavaş genişlerken, elindeki kalem boş sayfanın üstünde bir tek nokta bile oluşturmadan bekliyordu öylece, sabırla.

Dışarıda hüküm süren sükûnetin aksine Ayla'nın içinde şiddetli fırtınalar kopuyordu. Son zamanlarda çok oluyordu bu. Yine uykusuzdu. Daha doğrusu bu hayatta kalan son zamanlarını uyuyarak geçirmek istemiyordu. Beyazlamış saçlarınının bir kısmını kulağının arkasına atarken, sevdiğine son kez dokunan bir insan gibi hüznle ama narince, âdeta dokunmaya kıyamayarak tutarken ellerinde, düşündü yeniden. Eskiden hunharca taradığı ama yine de onu yalnız bırakmayan, ona küsüp gitmeyen, belki de kendinde en çok sevdiği saçları... En son onlar yok olacaktı yerin

altında demek... Yerin altı... Nasıldı acaba? Yok olup gitmek nasıl bir şeydi? Gerçekten böcekler gelip, etlerini lime lime ederken ve o kıyamadığı karıncalar kendisini leziz bir yemek gibi yerken o hiçbir şey hissetmeyecek miydi? Bu ten, bu beden... Eskiden narin olan ama şimdi kırış kırış, buruş buruş olsa da yine de sevdiği elleri, ayakları, vücudu... Yok olacaktı yakında. Peki ya, ruhu bedeninin bu hâlini görecekti miydi? Görünce üzülecek miydi? Ya melekler? Bilinmezlik... İnsanı korkutuyordu.

Beynini istila eden düşüncelerden kurtulup, kendini sakinleştirmek için kırıksık ve yorgun gözlerini kapatarak kuşların cıvıltılarını dinledi. Nasılsa sorduğu soruların cevaplarını birkaç gün sonra öğrenecekti. Hiç değilse şu an anın tadını çıkarmayı denemek en iyisiydi. İyice kulak kesilip kuşların birbirine söylediklerini tahmin etmeye çalıştı kendince. Muhtemelen birbirlerine “Günaydın!” diyorlardı. Ayla için gün belki birkaç gün daha ayacaktı, ayarsa, sonrası meçhul...

Derin bir nefes aldı. Sakin... Taze bahar havasını içine çekti yeniden. Hava yağmur kokuyordu. Bu kokuyu tanıyordu Ayla. Yeni yağmurların habercisiydi. Birkaç güne kalmaz, yağardı yağmur. Hem de bol bol, sağanak hâlde. Yağmur... Damlalar... Çatılardan, ağaçlardan düşen damlaların o tatlı sesi... En sevdiği şeydi. Elinde de bir kupa sıcak çay varsa değmeyin keyfine. Oysa eskiden keyif yapmak için çok fazla vakti yoktu. Ah zaman... Nasıl hunharca harcadı zamanı, geçtiğinin farkında bile olmadan. Nasıl sinsisi, nasıl hızlı geçti günler, aylar, yıllar... Sanki koca bir ömür bir güne sığmış gibi kısa geliyordu ona şimdi. Daha dün buralarda çıplak ayak koşturana bir çocuktuk oysa. “Zalimsin, zaman.” dedi içinden.

Sağanak yağmuru son kez görecekti kadar zamanı olması için dua etti içinden. Gerçi son altı aydır zaten hava hep yağmurluydu hatta kar bile yağmıştı kışta. Ölmeden önce son kez bir kardan

adam bile yapmıştı üstelik. Güneşi de görmüştü, yağmuru da soğuğu da. Artık gönül rahatlığıyla göçüp gidebilirdi bu dünyadan. Kendisi kaderini çoktan kabullenmişti artık, acılarını da. Sadece arkada bıraktıkları için üzülüyordu. Bazen “Acaba başka bir yolu var mıydı?” diye düşünüyordu. Ama geç kalmıştı artık bunun için. Bunu daha ilk zamanda, teşhis konur konmaz düşünmeliydi. Hem “Tedavinin işe yarama ihtimali de çok düşük.” demişti doktor. Olsa olsa belki birkaç ay uzayacak ömrü için son aylarını hastane odasında geçirmektense aldığı her nefesin kıymetini bilerek, dünya ile hesap defterini kapatıp, sevdiklerine sessizce veda ederek ve her anın tadını çıkarıp, sevdiği şeyleri yaparak geçirmek istemişti. Bu dünyaya başkalarının kuralları ve isteğiyle gel-diye de hiç değilse giderken kendi kurallarıyla, huzurla ayrılmak istemişti bu dünyadan. Çok mu şey istemişti sanki? Şu an hâlâ gü-lümseyebiliyorsa doğan güneşe demek ki doğru kararı vermişti.

Bu, belki etrafındaki kişilerden sakladığı en büyük sırdı. Kimseye söylememişti hastalığını. Kimsenin kendisine acımasını istememişti. Arka planda ne hissedерlerse hissetsinler ona bir şeyleri belli etmemek adına sahte gülücüklerle, ama yine de hasta gözleriyle, acıyarak bakacaklarına ve “Nasılsa son dileği, zaten ölecek.” diye her istediğini yapmak için seferber olup yapamadıklarında üzüleceklerine ona gerçekten hissettikleri şekilde baksınlar istemişti. Vücudundaki iğnemi acılar zaten yeterince hatırlatıyordu hastalığını; bir de etrafındakiler her üzgün bakışıyla, nazik dokunuşuyla, titrek cümlesiyle, hafif tonlamasıyla yeniden ve yeniden hatırlatsın istememişti. Dahası, sevdiklerini hasta bir insana bakmak zorunda kalmanın ve değer verdikleri insan gözlerinin önünde günbegün acılar içinde eriyip giderken ona yardım edememenin ağırlığından korumak istemişti. Çünkü biliyordu, hastalık bulaşıcıydı. Ayla fiziken yok olup giderken diğerleri de ruhen eriyip gideceklerdi yanında. Onu kurtaramadıkları için ken-

dilerini suçlayarak... Yanında başlarını eğerek... Her daim gözü yaşlı olarak... Günbegün kahrolarak... Yine de onun için güçlü görünmeye çalışarak... Ondan gelen her isteği bir emir gibi görüp, sorgusuz sualsiz yerine getirmek için uğraşarak... Ama ne olursa olsun gülmeyeceklerdi etrafındakiler. Gerçekten gülemeyeceklerdi. Ayla onların gülüşlerini de çalmak istememişti.

Biliyordu, Murat çok kızacaktı ona. Oğlu da... Kardeşleri de... Ama işte ölümü ani olsun istemişti onlar için. Kendisi için her ne kadar sürüncemede olsa da her şey ve gıdım gıdım ölse de her gün, dönüp geriye baktığında koşar gibi görünen zaman sanki son zamanlarda ayağını sürükleyerek geçiyor gibi gözükse de sevdikleri için bir günde ölmek istemişti. Kendisiyle her gün onları da öldürmenin ne gereği vardı günün sonunda, değil mi? İşte o yüzden her zamanki gibi plan yapmakta üstüne olmayan beyni küçük bir plan yapmıştı gene. Ailecek küçük bir kaçamak diye herkesi kandırıp eşini ve oğlunu da alarak annesinin evine gitmişti. Böylece hiç değilse bir zamanlar ardına bakmadan kaçtığı köyüne, bu zamana kadar uğramadığı anne-babasının mezarına, sevdiklerine, kardeşlerine, akrabalarına ve kendi ailesine yakın olarak ölecekti. Hepsi bir arada. İnsan başka ne isterdi ki? Ama bir duysalar hain planını koca köyü dar ederlerdi ona.

Aslında niyeti kötü değildi. Bir gün uyanacaklardı ve Ayla ölmüş olacaktı. Bu kadar. Net bir şekilde. Keskince. Onlara göre aniden. Evet, belki ilk başta şok olacak, canları çok yanacaktı ama sonra alışacaklardı onlar da. Zamanla acıları azalacak ve geriye dönüp baktıklarında hatıralarında onu hep iyi hâliyle hatırlayacaklardı: Gülerken... Soğuk bir hastane odasında değil. Ardında kalanlar onun kendisinde en çok sevdiği, en çok gurur duyduğu ve ne olursa olsun kimsenin çalamadığı, hayatın her şeye rağmen elinden alamadığı gülüşüyle hatırlayacaklardı onu. Bu, her ne kadar

zor olsa da son zamanlarda... Sonuçta onlar hiçbir zaman gerçeğiyle sahtesi arasındaki farkı anlamayacaklardı.

Gene de onları böylesine aniden bırakacağı için kendini biraz suçlu hissediyordu. Bu nedenle arkada kalanlara birer mektup yazacaktı. Belki yüz yüze söyleyemediklerini her zamanki gibi gene kaçıp, saklanarak ve mektuplara yazarak söyleyecekti. Bir de kendisinden önce göçüp gidenlere yazacaktı. Onlar okuyamasalar da belki o daha kelimeleri kâğıtlara dizerken, ruhları gelip okuyacaktı kâğıttan. Belki söylemeden de anlayacaklardı. Hem zaten yarın mezarlarını da ziyarete gidip son kez veda edecekti onlara. Eğer yarına çıkarsa tabii...

Güneş yavaş yavaş doğuyordu artık. Yeniden... Binlerce yıldır her gün yaptığı gibi. Her şeyden habersiz. Ya da hiçbir şeyi umursamamaya... Kendisi için için yanarken, başka dünyalarda başka hayatlara can vererek... Aynı ruh gibi, ömür gibi, zaman gibi...

Bir zamanlar annesinin oturduğu koltukta oturmaya devam ediyordu Ayla. O koltukta önce babaannesini hatırlıyordu, sonra annesini. Nedense hiç sevmemişti babaannesini çocukken. Hatta kendisini bu yüzden kötü bile hissetmişti zira babasının annesiydi o yaşlı kadın. Ama ne yaparsa yapsın, ne kadar yakından bakarsa baksın sevmek için bir sebep görememişti o güneş yanığı yüzünde, çatık ve kalın kaşlarında. Küçük Ayla'ya göre o; annesine eziyetler etmiş, yalanlar söyleyerek ve annesinin en küçük hatasını babasına yetiştirerek annesini hep babasına dövdürmüş kötü kalpli bir kadındı. Neden sevsindi ki onu? Oysa şimdi sık sık aklına geliyordu babaannesi, sebepsiz, özellikle o sarı bürgüsü. Onun haricindeki birçok şey bulanıktı artık ama omuzlarına örttüğü o sarı bürgü neredeyse babaannesi ile eşleşmiş gibiydi. Onu onsuz düşünemiyordu.

Ayla küçükken okuldan geldikten sonra annesinin yapmasını istediği ev işlerini yapıp, yemekleri pişirirken babaannesi yavaş

yavaş saklandığı karanlık odadan çıkar ve ağırlığını bir o ayağına, bir öteki ayağına vere vere sanki her adım ona eziyetmiş gibi inleyerek gelirdi yanına. Sonra hemen kendini betonun üstündeki beyaz sandalyeye atar ama oturmadan önce altına muhakkak bir minder koyardı. Ardından da ayçiçekleri gibi yönünü güneşe çevirir, uzaklara bakar dururdu o esmer yüzünde her zaman acı çeken bir kadının ifadesiyle. Bazen Ayla da onun baktığı yöne bakar, onun bu kadar uzun neye baktığını merak ederdi ama o dağlarla çevrili boşlukta saatlerce bakılıp iç geçirilecek pek bir şey göremezdi. Ağaç, dağ, ova, gökyüzü, mezarlık, tarlalar falan işte... Ne vardı ki bu kadar bakılacak? Hem de hiç sıkılmadan her gün, her gün...

Babaannesi o sessizliğinde acaba neler saklıyor, neler düşünüyor-du? Onu harcayan, içinde sıkışıp kaldığı ve ötesini göremediği bu dağları mı, karşiki mezarlıktaki anne-babasını mı, yakında -ne zaman olacağını bilmese de- oraya gideceğini mi, yitip gitmiş gençliğini mi? Şimdi çok iyi anlıyordu Ayla. Dünyayı bırakıp gitmek sanıldığı kadar kolay bir şey değildi. İnsanın aklını başından alan bir güzelliği vardı bu dünyanın. Her gün "Belki bugün son gündür, ölmeden önce son kez göreyim." diye Ayla da şimdi uzun uzun bakmıyor muydu aynı manzaraya? Doya doya içine çekmiyor muydu havayı? Eskileri anmıyor muydu? Ninesi de anmıyor muydu muhtemelen? Ne pişmanlıkları, ne hayalleri vardı kim bilir.

Sahi Ayla hiç sormamıştı ninesine nasıl bir çocukluğu olduğunu. Gençlik hayallerini, yaşadığı zorlukları... Oysa o kadar zaman vardı birlikte harcanacak, birlikte oturup sohbet edilecek... Ne Ayla sormuş ne de ninesi anlatmıştı. Sadece ara ara yaptığı yemekleri pişmiş mi diye tahta bir kaşık içinde ona götürür, onun sözüne göre ya biraz daha ocakta bırakır ya da hemen alırdı. Merak ediyordu Ayla şimdi; annesinin kara sözleri, kara dilleri ol-

masa acaba o yaşlı kadını sevebilir miydi? Farklı bir gözle bakar mıydı o zaman ona? Onu merak edip, ona korkmadan sorular sorabilir miydi? Ya dedesi?

Ninesinin kısa boyu ve tombul vücudunun aksine uzun boylu, ince yapılı olan, yüzü kırışık ama beyaz kirli sakallı, kafasında her zaman Medine'den getirdiği hac şapkasını takan dedesi... Hacı olmakla iftihar eden ama Ayla'ya göre pek de hacı gibi davranmayan... Küfürler, dansözler, yalanlar, kavgalar... "Kötü kalpli bir insan hacca gitse de gitmese de kötüdür." diye düşünüyordu Ayla. Çünkü ona göre babasına annesini dövmesi için taktikler veren, anne-babasının boşanması için elinden gelen her şeyi yapan, Ayla'ya üvey anne getirip onu yetim bırakmak isteyen dedesiydi. Demek ki dedesi kötüydü.

Dedesinin sandalyesi genelde her zaman beyaz dutun altında olurdu. Ninesinin aksine dedesi hep gölgeye çekilirdi öğlen saatlerinde. Ayla bazen dedesiyle içeri gittiğinde o karanlık odada bir dedesine bakardı, bir de onun duvarda asılı askerde çekilmiş gençlik fotoğrafına. "Bu iki adam aynı kişi mi?" diye sorgulardı ne zaman o fotoğrafa baksa. Zaman demek ki... Şimdi de kendisi bazen açıp bakıyordu eski fotoğraflara. Bir gençliğine, bir aynaya... Sonra iç çekiyordu bazen gözden habersizce süzülen bir iki damla yaş eşliğinde... Ah zaman... Nasıl hiç fark ettirmeden her gün yaralar açmıştı yüzünde, izler bırakmıştı bedeninde, ağartmıştı güzelim saçlarını... Nasıl çizgiler çekmişti gözlerinin yanına... Nasıl da onu elden ayaktan düşürmüştü... Ah zaman... Tüm bunlar olurken bedeninde Ayla ne yapıyordu acaba? Muhtemelen gene koşturuyordu oradan oraya, sanki hiç ölmeyecekmiş gibi, incir çekirdeğini bile doldurmayacak kadar küçük şeylere dertlenerek.

Önce babaannesi ölmüştü şekerden, sonra da annesinin babası. İkisinin de bodur hâllerinden kardeş oldukları çok belliydi zaten.

İkisi de iki üç yıl yatalak kalmıştı ama dedesinin neden öldüğünü hatırlamıyordu tam. Sonra diğer dedesi ölmüştü yani babasının babası. Kalpten demişlerdi. Yatağında bulunmuş. O kaç senedir içinde yatalak yattığı yatağında... Ayla günlerce hayal edip durmuştu dedesinin son anını. En son da anneanesi ölmüştü, melek ninesi. Ak yüzlü, nur yüzlü, güler yüzlü, melekleri andıran ninesi. En çok onda üzülümüştü Ayla; en çok ona ağlamış, en çok ona pişman olmuştu yetişemediği için. Oysa çok yaklaşmışlardı hastaneye. Haberi alınca, apar topar uçağa binip soluğu memlekette almış ve hastaneye uçarcasına gidiyorlardı ki hiç istemediği o kötü haber gelmişti ne yazık ki. Yanındaki annesinin ulumaları, feryatları hâlâ kulaklarındaydı... En büyük pişmanlıklarından birisi oydu işte: Ayla'nın küçük merasimi yüzünden annesinin kendi annesini son kez görememesi... Kendisinin ninesini son kez görememesi... Nedense en çok o ninesini özlüyordu şimdi. Aslında öyle çok muhabbet de etmezlerdi hem. Küçükken zaten pek ziyaret etmezlerdi onu babası izin vermediğinden, sonraları da bazen zaman olmadığından. Daha sonraları her memlekete gittiğinde muhakkak ziyaret etti Ayla onu. Ama her seferinde al-zaymır yüzünden aynı soruları tekrarlamak zorunda kaldığında, kendisinin bazen sinirlendiğini hatırlıyordu şimdi utanarak. Ne sabırsızmış meğer. Ama yine de unutamıyordu ettikleri sohbetleri, sürekli tekrarlandığından belki de.

İkide bir durup durup “Ne zaman okulun bitiyor senin şimdi?” derdi ninesi.

“Dedim ya, nine. Okul bitti, çalışıyorum artık.” derdi Ayla.

“Çalışıyorsun...” derdi ninesi verilen bilgiyi aklında tutmaya çalışarak. “Ne yapıyorsun peki?”

Ayla cevap vermeden önce bir iki saniye düşünür, işini uzun uzun anlatmanın kimseye faydası olmadığını anlar, “Bilgisayar başın-

da.” diye geçiştirirdi. “Tatile geldim. İki gün sonra döneceğim İstanbul’a. Annem de gelecek.”

Bunu duyunca ninesinin gözleri kocaman açılır, bir yandan kafasını hafif hafif sağa sola sallarken başındaki oyalı çemberin pulları oynar, gülümseyen gözlerle ve sanki sırf ona kafa tutmak için konuşuyormuş gibi muzip bir edayla “Olmaaazz.” derdi yumuşak, kadife bir sesle. “O, benim yavrum. Yavrumu götüremezsin benden uzaklara.”

Şimdi neden olduğunu anlamadığı bir nedenden Ayla bu cevaba sinirlenir, “Senin yavrursa benim de annem, nine. Gelecek!” derdi öfkeyle.

“Ne zalimmişim be...” diyordu şimdi içinden. *Ne zalimmişim!* Babası gibi... Utanarak da olsa bunu kabul etmeliydi artık.

Sonra küçük köpeği geldi aklına, ismini Boncuk koyduğu. Minicik yavruyken, daha gözleri kapalıyken getirmişlerdi onu dedesiyle babası. Ayla o zamanlar liseye giden genç bir kızdı. Abisiyle yavru köpeği bir kasaya koymuş, onu samanlığa kapatmışlardı. Ertesi sabah heyecanla yavru köpek yerinde mi diye koşarak bakmaya gitmişlerdi. Onu önceki gün koydukları yerde bulamayınca önce şaşırmış, sonra da kayboldu diye korkmuşlardı. Hemen sağı solu aramaya başlamışlardı ki “Hav hav, hav hav!” diye minik kulaklarını yukarı attıra attıra nasıl çıktığını anlamadıkları yoldan aşağıya, kendilerine doğru koştuğunu görmüş ve gülmekten kırılmışlardı.

En çok da sahte cesaretini sevmiştii Ayla onun. Yolda giderken karşısına köpek çıksa hem korkar hem de korkusunu belli etmemek için karşısındaki köpeğe havlamaya başlardı. Havlarken bir yandan çaktırmadan ondan uzaklaşır, yeterince uzaklaşınca da arkasını dönüp koşmaya başlardı. O iki üç ay içinde öyle çok sevmiştii ki Ayla onu... Ahırdaki tayların bacağının üstünde yatar,

Ayla her sabah onu orada bulur ve uyandırır. Derken bir gün sancılı havlamalarını duyunca dışarı koşmuştu Ayla, ne olduğunu anlamadan. Boncuk'un boynundaki tasmayı görünce şaşırmış, korkuyla ve anlamayan gözlerle tasmadaki ipi tutan babasına ve dedesine bakmıştı. Onlar da "Evde zaten başka köpek var, buna gerek yok." diyerek köpeği başkasına verdiklerini ve yeni sahibinin köy kahvesinde onları beklediğini söylemişlerdi. Her zamanki gibi gene dedesi babasının aklına girmiş, her zamanki gibi babası gene düşünmeden takip etmişti babasının sözlerini. Ayla'nın itirazları kimsenin umurunda olmamıştı ne yazık ki. Ayla'ya doğru geriye baka baka ve ipini koparmak istercesine havlayan minik köpek yoldan yukarı gözden kaybolduğunda Ayla, hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı saatlerce dedesinden nefret ederek yeniden. O günden sonra başka hiçbir köpeği onun kadar sevmemişti. Daha doğrusu sevmek için ne kendisine ne de köpeğe fırsat vermişti. Çünkü sevmenin sonu hep acı ile bitiyordu.

Sonra bir gün kedisi olmuştu, yeni doğum yapan ama çocuklarına bakamayacak olan bir kedinin yavrusu. Annesinin tüm itirazlarına rağmen gidip yavruyu alıp gelen, evde güzelce yıkayan, her gün sütle besleyen Ayla'nın, gözlerinin açılmasına, sonra da serpilip kocaman bir kedi olmasına şahit olduğu o minik yavru. Aslan koymuştu adını. Bir gün Ayla'nın gözüne tırmık atana kadar birlikte uyumuşlardı hatta hep. Sonra üniversite için İstanbul'a gitmesi gerektiğinde annesine emanet etmişti Aslan'ı. Annesi de iyi bakmıştı ona, yalan yok, sözünü yerine getirmişti. Fakat Ayla ev ziyaretine her geldiğinde kedinin kendisine değil de annesine gitmesine, onun kucağına yatmasına içerlemişti. Daha sonra da yine ziyarete geldiği bir gün bu defa kediyi görememiş, annesi onun kaç gündür kayıp olduğunu söyleyince de üzülmüştü. Aslan, Ayla'nın ilk ve son kedisi olmuştu.